

Есе «Це моє море»

Автор: Білоус Говря Вікторівна, 01.02.2010

Кіровоградська обл., Кропивницький р-н (Соколівська ОТГ),

с. Іванівка, в. Миру52

Мама: Білоус Наталія Володимирівна 0633913062

Керівник: вчитель української мови та літератури

Сергієнко Юлія Георгіївна 0661595818

Україна – унікальна країна на карті світу. Хочеш гори – є. Хочеш ліси і чорноземи – є. Жадаєш неймовірних масштабів покладів корисних копалин – є. Волієш спілкування з відкритими, щирими, працьовитими людьми, які ніколи не зазіхали на чуже – отримай. Прагнеш моря (аж два!) – будь ласка! Море... Моя втрачена ілюзія...

Я мрію про море свого міста, якого вже немає. Воно часто сниться мені у розмитих, майже забутих сновидіннях-мареннях. Мої босі ноги губляться у ледь прозорому піску маріупольського пляжу «Піщаний». Хвиля за хвилиною накочуються на берег, викидаючи білу піну, ошмаття зелених водоростей, пістряві мушлі відмерлих молюсків, бите блискуче каміння, уривки рибальського спорядження. Я занурюю своє тіло у прохолодну воду Азовського моря, а потім, тремтячи від холоду і регочучи, вибігаю на берег. Мама удавано сердиться, її лункий голос чути здалеку: «Ще холодно, не надумай пірнати!»

І я прокидаюсь. Здається, відчуваю на губах солоний присмак морського бризу, а пальці ніг імпульсивно шукають теплий пісок для занурення.

Мої мрії завжди красиві і ностальгійні, позбавлені нереальних марень, на відміну від снів. Я уявляю своє майбутнє подібно до художника, на полотні якого світанок у Маріуполі, Приморський бульвар, де багато неба і зелених барв, і вся моя родина разом. Я хочу стояти перед розчиненими дверима мансарди свого будинку на березі мого моря, слухати, як шумлять спінені хвилі

і кричать чайки, а здалеку долітає гул турбін Азовсталі. І хоч поки з мого вікна видно лише хвилі степової ковили під палючим сонцем Кропивницького, а гудуть лише кострубаті трактори і величні комбайни, я все одно вірю. Усі наші мрії – це сходинки до дійсності, тож маємо планувати її. Звісно, зараз варто вирішити найбільш нагальну проблему, але все ж дивитися далі, планувати своє й державне життя так, щоб майбутнім поколінням не довелося виправляти наші помилки. (Саме це зараз і відбувається).

В моїх очах Україна майбутнього – це потужна європейська держава із сильною економікою, справедливою правовою системою, непорушною політикою у галузі освіти і культури. Україна після війни нарешті безкомпромісно вирішить мовне питання. Написані на папері закони не почнуть діяти, поки за їх невиконання не буде відповідальності. До того, як моя родина переїхала до Кропивницького, я, живучи в українському Маріуполі, не знала української мови. Я вчила її з нуля у школі, у сьомому класі. Таких парадоксів моя Україна майбутнього не матиме зовсім!

У прийдешньому моя Батьківщина відбудує зруйновані міста таким чином, щоби вони відповідали запитам усіх людей – здорових і з обмеженими можливостями. Рівні дороги, ошатні міські клумби, велосипедні доріжки по усьому місту, безперешкодний доступ до будь-яких установ – це те, що я вже бачила до війни, але тепер мої спогади поруйновані ракетними обстрілами.

Україна у грядущому – незламна морська держава, з розвиненим портовим сектором (так-так, усі порти теж будуть відбудовані!). Я мрію про те, щоби бажання мого тата повернутися на роботу у Маріупольський морський торговельний порт нарешті здійснилося. Як він сумує за своїм контейнерним терміналом! Напевно, не менше, ніж я за солоним бризом...

Все буде, треба лише докласти певних зусиль. Марно сподіватися лише на те, що ці зусилля повинні докладати люди у високих кабінетах. Кожен з нас - член громадянського суспільства, отже, несе відповідальність за відбудову держави. Раніше я часто чула вислів «Моя хата скраю...», та й вживали його мої знайомі для характеристики негативних якостей українців. І лише зараз я

дізналася, що вона має продовження, і саме так виражає справжню сутність українськості: «Моя хата скраю – першим ворога стрічаю». А ворог не зникне, не розвіється казковим чином, хоч як нам цього хочеться, отже, у майбутньому Україна вибудує таку сильну оборонну систему, яка зможе захистити населення від зазіхань сусіда. Я дійсно вважаю, що на північному кордоні нашої державі варто будувати стіну. Справжню, залиту тоннами бетону, обнесену колючим дротом зі струмом. Без жодних перебільшень я впевнена, що саме так має виглядати сухопутний кордон на цій ділянці протяжністю у три тисячі кілометрів. По досягненню повноліття я обов'язково подам петицію щодо розробки саме такого проєкту. Переконана, я знайду серед мільйонів українців однодумців, а державні структури – кошти і моральний резерв для його здійснення.

І саме тоді тисячі українців зможуть повернутися додому.

Я повернусь у своє місто.

Я плаватиму у своєму морі, і морські хвилі, здіймаючи білу піну, лоскотатимуть мої босі ноги. Я заходитиму по коліна у воду, мама удавано сердитиметься, а я, регочучи, вибігатиму на берег. Саме так. І не уві сні, а наяву. Треба лише вірити і діяти!